

Ecsettel és tanító-nevelő szóval

Száz évvel ezelőtt született Simonyi Lajos, Ipolyság első díszpolgára

Amúltatmegörökítő, a jelenterősítő s a jövőtéptő mindennemű értéketállandóan felszínen kell tartani, hogy bármilyen szükséghelyzetben kéznél legyen, jelezze a termékenyítő megoldásoklehetőségét.

Simonyi Lajos festőművész, tanár életművében mindezeknek a közösség elvárásoknak gazdag kínálatával szembeállunk. Ipolyság első díszpol-

gára 1904. december 19-én született Horvátiban /a mai Tompa község része/ 11 gyermekes családban és 1998. ápr. 7-én halt meg Párkányban.

Életműve javát, több mint 200 festménytajándékozott 1992-ben Ipolyságnak, s ezzel lerakta a Honti Galéria alapjait, amely a festő halála után felvette a **Simonyi Lajos Galéria** nevet.

A sok műzsa által éltetett Simonyi

Lajos születésének 100. évfordulója alkalmából Ipolyság városönkormányzata és a Honti Múzeum és Galéria Baráti Köre 2004. dec. 17-én a városháza dísztermében emlékünnepeket rendezett, amelyre – többek között – meghívták azoknak a községeknek és művészeti egyesületeknek képviselőit is, ahol a mester hosszabb-rövidebb ideig élt és tevékenykedett.

Pálkás Tibor múzeumvezető megnyitó szavai után a megjelenteket **Lőwy János mérnök**, polgármester köszöntötte. A Simonyi-jelenséget ezekkel a szavakkal jellemezte: „Az elmúlt (szocialista, a szerző megj.) rendszert véglegesen felváltotta az új, kialakulóban levő világ. A régi-új, most formálódó polgári rendszer útja azonban fölöttébb rögzös, sok esetben létbizonytalansággal és kellemetlen tapasztalatokkal tarkított. Fontos tehát, hogy létünkben találjunk néhány stabil pontot, melyek továbbhaladásunkban mintegy úrródeszkaként vagy a sötétséget megtörő mécsesként segítenek. Városunk díszpolgára, Simonyi Lajos számos bizonytalan időszakot volt kénytelen átvészelni élete során. A kellemetlen meglepetések ellenére gerincesen, nyílegyenesen haladt életpályáján, műveltségét szüntelenül pallérozva, fáradhatatlan pedagógiai, társadalmi, nyelvtudományi és művészi munkájának számtalan eredményét hagyva az

utókorra.”

Vas Ottó versmondó Szécsi Margit-összeállítással készítette fel lelkiileg a résztvevőket a Simonyi-életmű bemutatását vállaló előadások befogadására. „Igazolni sorsotokat, önmagam nyújtom felétek” – hangzottak Szécsi Simonyira is érvényes sorai.

Danis Ferenc mérnök, a galéria első igazgatója, a baráti kör társelnöke tartalmas, érdekes részleteket is felmutató előadásában hangsúlyozta: „Simonyi Lajos az elmúlt 20. század reneszánsz embere volt, művészetét is sok műzsa ihlette, de első-sorban festőművészként került a köztudatba... Célja: szépet, maradandót nyújtani az embereknek képeivel. Most, amikor már nincsen közöttünk, még jobban értékeljük, milyen nagy gazdagságot hagyott városunkra a képtár megteremtésével.” A továbbiakban elmondta, mi ihlette Simonyit 800 oldalas önéletrajzána megírására, hogyan készült leendő pályájára, milyen volt

gyermek- és ifjúkora, hogyan tanult Esztergomban, majd Prágában a német nyelvű műszaki egyetemen. Tanítóskodásának állomáshelyei: Ipolynyék, Naszvad, Udvard, Kürt, Tardoskedd. 1960 és 1965 között a Nyitrai Pedagógiai Intézet képzőművészeti tanszékén oktatott. Innen vonult nyugdíjba. Nyugdíjas éveinek színhelye Párkány volt. Az előadásból azt is megtudtuk, hogy 1992. május 29-én megnyílt Ipolyságon a Honti Galéria, amely elsőként Simonyi Ipolyságnak ajándékozott képeiből rendezett kiállítást.

Tipary László tompai helytörténész, a községi múzeum igazgatója Simonyi Lajos családi hátterét elevenítette fel érdekes, sok forrásból összeállított emlékezésében. A tanítócsalád nem volt palóc gyökerű, de nagyon közkedvelt volt mind Kistompán, mind Horvátiban, de a tágabb környezetben is. A családtörténet felelevenítésével párhuzamosan színes képet kaptak a résztvevők a község mindennapi életéről és történetéről is.